



22. szám.
November 26-án 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárbanál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XV. kötet.

Valyon ki lesz az első, a ki?

prózaí végű vers.

Egy gondolat foglalkodtatja most

Az ifjak és a vének szíveit.
Itt Pest-Budán; s miként ismert dolog,
Hogy Buda-Pest hazánknak szíve itt,
Tehát egész hazánkat consequenter
Kell lelkesíteni e nagy gondolatnak,
Mely már nincs olyan szörnyű messze épen,
Sőt már a közel jövőben lappang
„Valyon ki lesz az első, a ki?

A vének bölcs tanácsa e körül

Fordul meg és áldoznak érte pénzt.
Mert a mi célt kitűztek, oly magas,
Hogy ne is kérdjük, mennyi pénzt emészt?
De áldozattól ki riadna vissza,
Midőn ezrek boldogsága a kérdés!
S ha őseink hasonlóul tévének,
Reméljük, hogy ezen kérdés megért — és
„Valyon ki lesz az első, a ki?

Szép honleányka gyöngéd hókezén
Előre készül már a koszorú.

Kis gyermek volt, midőn remélte „ezt,”
S midőn betelt, ő is lett nagykorú.
És álmodik nagy fényes diadalról,
Minőket anyjától hallott regélni.
Még anno Pesti Hírnök; mily öröm lesz
Az újabb nemzedéknek ezt megérni.
„Valyon ki lesz az első, a ki?

Az ifjuság egymás közt lelkesült

Vitákban már régóta versenyez:
Egynek elől kell menni; és valyon
Tehátlan elvégre ki legyen ez?
Már készen áll a küzdtér a teremben.
Hol egykor annyi honfi-izzadás volt.
A **Redut**-ban. — Egyszer gyűlés is volt ott.
Alig férhettünk be a tolongástól.
„Valyon ki lesz az első, a ki?

a ki a jövő farsangon az első redutmegnyitási bálban az első tánczot, mint első Vortänzer fogja az első tánczos néval megindítani?

K—s M—n.

Tallerossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Bicsi ujsagiro jo baratyaim mindig szutyongatyak engemet, miirt nem megszolalok in az ü disputatioikba. Bizonyosan az nagy nyomatikal birna, a mit Tallerossy Zebulon megmondana; — hat mondok in mingyart egy mesit.

Eczer kapta magát a holdvilag, elmente egy szabohoz, monta neki: „majszter, csinalya maga nekem egy gehrokat, nem akarom jarkalniyi tobet ilyen meztelenyen, akarok kaputban jarnyi. Hideg izs van, kivalt ilyenkor tilen.

Felelte neki ra szabomajszter:

„Ugyan hugyan csinyalhatnam in neked kaputrakot, mikor te eczer teli vagy, maszor filig vagy, niha sehol sem vagy; hol vikony vagy, hol vastag vagy; hol előre görbülsz, hol hatra görbülsz; hol a hasad gömbölyü, hol a hatad gömbölyü, hugyan vehetek in te niked mirtiket, hogy kaputrakot csinyalyak, a mi niked mindig jo legyen?“

Had ilyen szaboforman vagyok magam izs. Hogyan tudyak in valamit megmondanyi, hogy nektek teezik; mikor ha ma azt mondok ara, a mit tegnap montal „jol van;“ holnap megharagszol, is azt mondod, hogy megbantotalak vele.

Mar pedig in rendkivüli modon filek valakit megbantanyi, a kinek felhatalmazasa van ram megharagunyi. Ajanlok ezt a receptet izs mindenkinek. Ez engemet sok reumatismustol megörizte.

Egyibiranta azt a principiumot magam izs csak helyeselhetek; hogy addig ne tegyen az ember a lutrira, a mig nem tuya, hogy mi szamok gyünek ki rajta? adig ne kezgyen haborut, a mig az elensiget meg nem verte; adig meg ne hazasogyon, a mig meg nem gyözögte, hogy lesz-e hazasaga gyermekekel megaldva? adig ne kezdjen hazat ipitetnyi, a mig minden quartilyt ki nem ata bene; adig ne vegye be orvosagot, a mig meg nem gyógyult tüle, adig ne asecuralya a hazat, a mig nem ig; sem az illetit adig, a mig meg nem halt; születnyi pedig ipensigel ne probalyon senki adig, a mig nem bizonyos felüle, hogy lesz neki a vilagon mibül megilnyi?

Magam izs csak azt tartok, hogy adig nem megyek a vízbe tobet, a mig usznyi nem tudok. Azirt in most megtanulok a tilen a börzin. Aztan majd talan a nyaron uszunk!

Alazatos szolgaja

Tallerossy von Zebulon.

Ratió és Revelatió.

Márton István professor, korának nagy embere, a pápai collegiumnak megfundálója, — egy alkalommal a ratió és revelatió közti különbséget magyarázta. Szokása volt az ilyen száraz dolgokat százféle adomákkal meczukrozva adni be tanítványainak. Lássák dominék; a ratió és revelatió, ilyen forma viszonyban állnak egymással: megházasodik az ifjú pap — s alig hogy haza viszi a kis menyecskeket, harmad vagy negyed nap mulva — bakkár (ládás olasz) ment a házhoz — sok mindenféle csecsebecséket kirakott az asztralra, a kis tiszteletes asszonynak csak úgy remegett a szivecskéje értök. — Vegyük ezt meg — vagy ezt — nohát ezt, — de annak vége se lett volna, habár olyan tömött erszénye lett volna is a tiszteletes urnak, mint a milyen lapos volt. Lásd kedvesem — nem lehet — nem vehetünk mi még ilyet, — elébb szita kell — rosta kell, — kis tál, nagy tál, — sodródeszka — és a többi, — majdha ezeket beszereztük, veszek neked a féle haszontalanságokat is. —

Nehéz szívvel emlékezett vissza a kis menyecske

a mig nem vásárolt holmikre, — elállt a szava s egy kicsit durezáskodott is.

Nem sokára zsidó jött; ott lebbegette, terjengette a kamuka keszkenyöt — a reklinek — rokolyának valókat; s most jött csak el a szegény papnak nehéz órája, sehogy sem akart tágítani a kis feleség — hijába okoskodott, hogy erre sok pénz kell — nem is papnének való az ilyen cifra, — de meg nincs is pénz, kisirt szemekkel rejtözött el neje, mint egy kis mahumed a háznak valamelyik rejtekébe — férje járt utánna — tyukászott neki — de csak vigasztalhatatlan maradt, mig az idő ki nem gözölögtette fejéből — az áhított csecséket. Azonba megint zsidó jött — csókkal, — öleléssel, — mézes-mázos beszédekkel próbálta megnyittani a nő férje erszényét — s a férj — felhőbe ránczolt homlokkal — sötét tekintettel, rá üt öklével az asztralra — *nem lesz rokolya* — mondván — és a nő ezen *revelatió* után teljesen meg adta magát, — s férje nyakán sohasem alkalmatlanokodott többé, az e félek miatt. — No hát nem volt-e háj feje annak a diáknak, a ki még ilyen professortól sem tudott tanulni?

Cseh gyémántok.

Kebőléből aknázza a bús K—i.

Míg. . .

Míg ö engem ölelgetett,
Míg én ötöt ölelgettem,
Természetes, hogy az alatt —
Egyet értünk mind a ketten.

De midőn én haza menve,
Róla álmodtam javában,
— Ó is szinte álmodozott,
Csakhogy Töksi úr karában!

Most is. .

Most is van még szemeidnek
Nem tagadom lángja,
Hanem az már nagyon halvány,
Az utoljárt járja.

A mellett már melegedni —
Olyanformát tenne :
Mint gyertyánál süt kérezni —
Hideg Decemberbe'.

Majd. .

Év év után elközelg majd,
S lenge fű nő majd a síron,
Melyhez néha eljön a szél
Hogy rajta egy bús dalt sirjon.

S ott fekszem majd csendben, békén,
Hidegen a sír fenéken.
Testem szintúgy porladozván,
A hogy porlad fenn emlékem.

S az se lesz, ki kérdje majdan : —
Ki volt — vajh ez hajdanába ?
S nem, ki mondja : — A „Nefelejts’
Egyik potya poétája!

Adomák.

Meghalt a gyönki pap Sebestyén Péter, — ki egyszersmind német pap is volt. Mikor már a templomba mentek, — kérdi valaki a végtisztesség tevők közül, hogy hát a német actor ki lesz? De hát ki is lett volna. Kálvinista embernek mióta Göttingába, Jenába nem járunk, gyenge oldalát képezi a német nyelv. Ott sülte, föltek, szégyenkedtek a tisztetes urak, — senki nem merte a több készüléket igénylő német halotti beszéd tartást elvállalni. Ekkor alázatos szerénységgel elő áll Sziládi László, az országos hírűvé vált rögtönző — ki

alig volt még akkor fél éves káplán, s igéri, hogy ha a nagytisztelésű uraknak nem derogal, fog egy kis kurta síri beszédet tartani, a temetőben németül. Neki örültek az öreg urak.

Almélködve hallgatta mindenki az ifju proféta elragadó szónoklatát. No, ez lesz a mi papunk — mondák a gyönki sógorok. Valóban mindenki el volt bűvölve a szónok gyönyörű előadásán — s már-már bevégzendő vala, beszédjét, mikor így szólt — ja meine Kristen, hier ruhen ihre Pulvern, s a gyászkönyvet, elnyomott kacaj váltotta fel, mely aztán biz a német papságot is elfujta.

Egy ügyvéd kutyája jó darab húst lopott a mézszárszékből. Nem sokára ez után az ügyvéd arra ment. A mézszáros megállítja, s kérdezi : „Uram, ön ügyvéd, sziveskedjék engemet felvilágosítani, hogy tartozik-e annak a kutyának tulajdonosa, amely tölem húst lopott, káromat megtéríteni?“ — „Minden bizonynyal,“ felelt az ügyvéd. — „Tessék tehát nekem tizenöt garast kifizetni azon darab húsért, melyet éppen most rabolt el tőlem kutyája,“ viszonzá a mézszáros. Az ügyvéd kifizette. Haza jövén, egy számlát küldött a mézszárosnak, melynek tartalma volt : „1 for. 15 garas az ügyvédi tanácsért, különben beperlem,“ s a mézszáros is jónak látta kifizetni az ügyvédi kontót.

— Józsi barátomnak, ki a természettől dúsan megvala szeplővel áldva, nagyban ajánlám a „lilicée parisienne-t.“ —

„Hagyd el pajtás, mondá ő szomorúan, a *parisienne* nem jön az én segítségemre, a *lilicée* pedig az ördögnek kell, nem nekem.“ —

— *Pista.* — „Honnan jössz hé?“

Bandi. — „Az iskolából jövök — inclusive. Hát te?“

Pista. „Én is onnan jövök — exclusive.“ —

— „Lépje meg kend ezt a lineát innét, addig a fáig a“ — mond a mérnök egyik ott ácsorgó pórsegédjének. —

Megteszi.

„No's tehát hány lépés?“ —

„Azt nem olvastam kérem, hisz nem tetszett mondan.“ —

— Az iskola vizsgáló lelkész egyik iskolában előszóllítván egy szilaj és vad kezdő iskolást, meg akarta tudni, hogy mit tanult már, előveszi az a, b, c-t, rá mutat a nagy a-ra s kérdi a gyermektől, tudod-e fiam, hogy hívják ezt a betűt?

A gyermek fölsandít a lelkészre s viszont kérdi tőle, hát ked tudja-e? — Tudom hát, mond a lelkész. — Hát ha tudja ked, mit kérdi ked. —

Kegyés gondoskodás.



- Jajajaj! jaj a lábam! Jaj a tyükszemem.
- Mi lelt, kis minisztransom?
- Jaj, az a Lárma Mór a lábamra hágott.
- Talán te akartál az ő lábára hágni?

- Dehogy : én a tisztelendő úrhoz akartam menni, leczkét fölmondani, s a lábamra hágott.
- Hát máskor ne tedd oda a lábadat, a hova az a goromba fiú lép.

A rektor úrnál.

— 'Csés jó reggelt kívánok, rektor uramnak. Ugyan édes rektor uram, ha megengedné; az öreg anyám az éjjel meghalt, egy kis búcsuztató kellene; hanem hát hogy mi egynek-egynek az ára?

— A szerint: hogy ki milyen. Van öt garasos, van tíz garasos, van egy forintos. — Hanem azt az öt garasost magam sem ajánlom.

Magyar Miska tanítja Német Miskát helyes szókiejtésre.

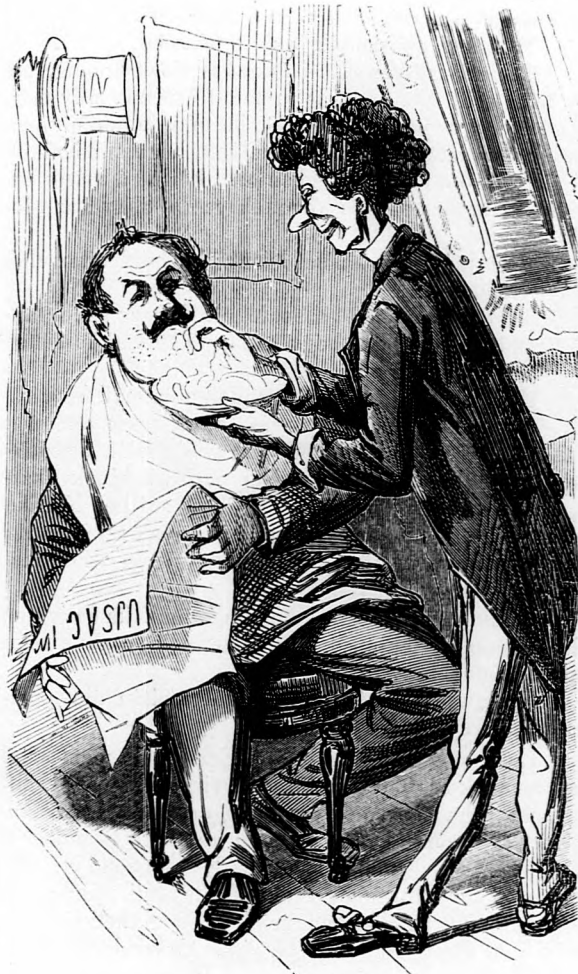
M. M. Ne mondd mindig a helyett, hogy „kalap“ azt, hogy „kolop.“ Mondd: „kalap.“

N. M. „Kolop.“

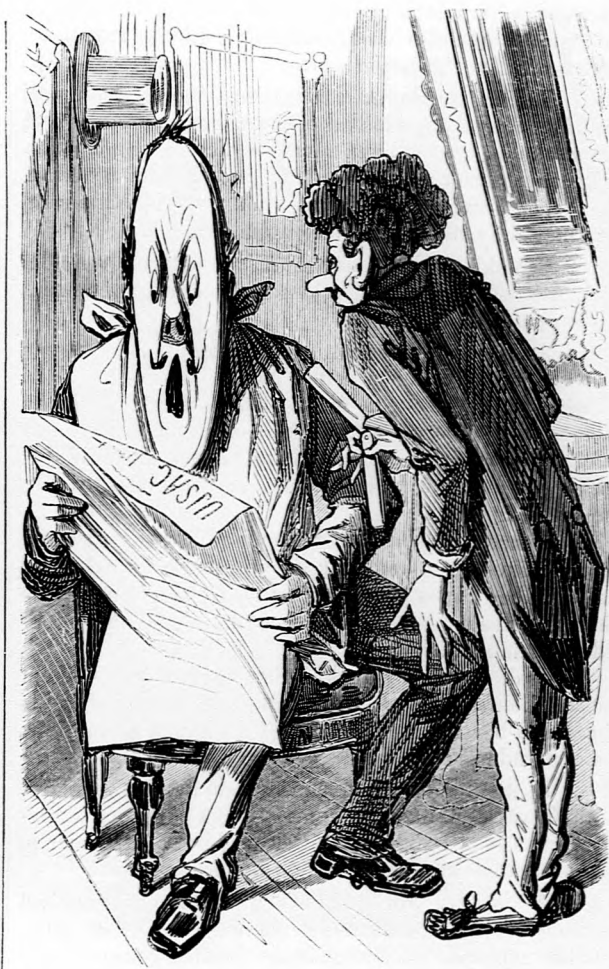
M. M. Hát aztán azt, hogy „kolop“ hogy fogod mondani?

N. M. „Kulup.“

Az alapos kifogás.



— Frissen, borotváljon meg. Itt van előre a tizgaras. Nincs itt egy újság, hadd látom frissen, mi telegrammok vannak ?



— Jaj! ha az úrnak így megnyúlik a képe az újság olvasás alatt, akkor nem borotválhatom meg tizenöt garasnál alább!

A törvényszék előtt.

Az inquisitusnak jól lelkére kötötték a tanácsadói, hogy a törvényszék előtt tartsa a feleleteit mentül nagyobb általánosságban, s ne sokat részletezzon.

Kérdik aztán a vallatásnál, micsoda vallásu ?

„Keresztyén.“

„Igen : de katolikus ? vagy protestáns ?“

A vallatott rendületlenül viszonz :

„Detailokba nem ereszkedem.“

Gyermekkérdés.

— Mama! Mért viselünk mi a nagybácsiért *félgyászt*? Nem halt még meg egészen ?

A tájképek hatása.

— Nem eszel spenótot ?

— Jaj, dehogyan eszem! Most jövök a műtárlatból, annyira megcsömöröltem a sok tájképtől, hogy egy ideig nem nézhetek a spenótra.

A szalma özvegy férfi.

J. Esztertől.

(Folytatás és vége.)

Kurucz bácsi nyavalyája igen hosszasan tartott. Betegsége természeténél fogva ágyba soha sem feküdt, üldögélt kényelmes zsölye székében. Élénk, vidám kedélye mind végig megmaradt.

Lidika gondosan türelemmel ápolta. Ismerősei mindig látogatták, azokkal elbeszélgetett, eltréfálódzott, panaszkodni nem szokott, sőt néha dicsérte is állapotját. Minden rosznak van jó oldala is, mondogatta gyakran, ha beteg nem volnék, sokan ajtót se nyitnának rám, így meg milyen sok szép látogatóm van.

Pénteki ebédjeit még most is megtartotta rendszeren. A halászlevet ugyan már nem főzte maga, hanem a halászgazdával készíttette.

A gyerekeket is még mindig szerette, mi ugyan már felnőttünk, hanem voltak nálunk kisebbek Klári nénének négy vasótt, de életre való fia, meg a kis Tinka helyes kis pösze csacska leánya. Nekem is volt egy szeretetre méltó kis öcsém, nálam kilencz évvel ifjabb, ekkor hat éves, de már iskolás, és arra büszke volt, hogy ő már tanuló.

Kurucz bácsinál ebéd után az illetőknek szépen kezecskézett, a többieknek is köszönt és akart menni az iskolába; János bácsi tartóztatta. Dehogy' mégy kis fiam, itt játszhatol estig, mint az előtt, míg föl nem adtak édes apádék az iskolába.

Csak hogy én már kis diák vagyok ám: nekem most iskolába kell mennem, válaszolt komolyan a kis fiu, János bácsi marasztására. Mit mondana a tanító úr, ha elmaradnék?

Ej kis fiam, legyen ma vakáció! Aztán meglásd, tréfálódott a jó bácsi, a tanító maga sincs az iskolában, nem is lesz többet, elvitték zsidórabbinak, már le is borotválták azt a nagy fekete bajuszát.

A kis deák körül nézett nagy sötétkék szemével a szobában, mind csak nőket látott — a férfiak kihuzódtak pipázni. — Urambátyám! szolt gyermekarcához kedvesen illő komolysággal, kis szöke fürtös fejét rozsalólag hajtogatva — ugyan jó, hogy ezt valami okos ember nem hallotta! mit gondolna urambátyámról?

Hát mi nem vagyunk okos emberek?

Hát mi mik vagyunk? támadták meg egyszerre minden oldalról a kis vitézt.

Csak asszonyok — válaszolt rögtön, komolyságát megtartva, a gyermek.

Kaczagott mindenki, kivált az öreg János bácsi nem győzte dicsérni az okos kis fiu bátor feleletét.

No ennek nem küld a Szimándli társaság diplomát, mint az apjának, jósolta kaczagva. Csakhogy az ilyen okos gyermekek nem szoktak ember kort érni. Vagy hogy mire felnőttünk, más szemmel látunk, kinövünk okosságunkból, tette utána sóhajtva a jó öreg: Az az asszony! az az asszony!

Szegény Kurucz bácsinak most még inkább fájt elhibázott házassága, mint egészséges korában, a sír szélén oly jól esett volna neki édes gyermekei bucsú

csókja, a kikre ő becsületes keresményét és szennytelen nevét apai áldásával hagyhatta volna.

Halálát sokan megsiratták; szegények — nem a koldulók — mindig találtak nála segítséget.

Végrendeletében is gondoskodott róluk.

Kurucz Jánost sok áldás kísérte a temetőbe, mikor hosszas betegségének vége a halál lett.

Testvérei gyászolták őszinte bánattal.

Teréz is gyászt öltött, és azt is viselt holtáig, pedig még soká élelt, neki is juthatott eszébe, mily más-kép lehetett volna az ő élete is, ha mindketten oly makacsok nem lettek volna, ha a helyett, hogy mindenikök azt tartotta, ő a sértett, megbántott: kérjen a másik bocsánatot, azt tartották és követték volna, hogy: az *okosabb enged*.

Most már késő! Nem lehet újra kezdeni az elhibázott életet. —

Szép szerzeményét a boldogult Kurucz János akként rendelte elosztatni, hogy panaszra semmi hozzátartozóinak oka ne legyen.

Husz-, huszezer forintot rendelt mindenik testvéreinek, úgy szinte feleségének is, a melynek kamatját évenként felvehetik, halálok után pedig felét, azaz tízezer forintot mindenik annak hagyhatja, a kinek akarja, a másik tíz ezer pedig mindeniktől szálljon Klárika gyermekeire. A mi azon felül marad annak felét osszák ki a háziszegények közt, a másik felét pedig a kereskedésénél foglalkozó egyének közt.

A kikkélt pénz van kamaton, annak kamatait az ő halála napjáig tekintsék megfizettnek, csak a töke pénzt követeljék.

Nyugodjék békén! a sokaktól méltán áldva emlegetett Kurucz János bácsi!

Lidika, az özvegy Kertáné, Erzsikéhez ment lakni Pestre, annak segített nevelni szép virgoncz gyermekeit. Magának soha sem volt gyermeke, ezeket hát az elkényeztetésig szerette. Halála után rájuk hagyta tízezer forintját, a mivel rendelkezhetett. Hanem soká élt. Mikor Pestre mentünk, meg szoktuk látogatni, mindig sirt örömeiben, hogy láthat bennünket, emlegetheti jó ismerősök közt boldogult János bátyját. Örvendezve dicsekedett kedves kis unokáival, mint Erzsike gyermekeit nevezni szokta.

Klárika is soká élt, mindig talált mulatságot; öregségére, mikor már nem tánczolhatott, czapárizó kártya kompániát szervezett.

Manczi és Lórika városi tisztviselőkhöz mentek férjhez; kedves vidám nők lettek.

Mukit is beállították, vagyis inkább ültették irnoknak a városházához; nem képzelem, milyen írása lehetett.

A négy kisebb fiuból, kiből órás, kiből prókátor és egyéb más mesterember lett, azok ügyesek voltak. Ugy hiszem ez óta mind meggazdagodtak.

A kedves kis Krisztinka korán elhalt.

Boriska imádkozott és bőtölt, megtakarított minden fillért, hogy azt a nagy *hibát*, mit bátyja végrendeletében tett, ő valamennyire pótolhassa, t. i. nem testált a barátoknak semmit; ő aztán minden lehető azoknak hagyott.

Kláríka testvéréhez minden vasárnap délután elment, de csak addig volt ott, míg a czapárizó társaság nem gyülekezett. Kláríka helyett is neki kellett imádkozni, mert az elment ugyan a templomba, de csak magát mutogatni; a czifra ruha vitte, nem a buzgóság.

Hetenkint háromszor szokott Boriska magának félfont hust főzni levesnek, de fogai már elhagyták, csak a levét ette meg pirított zsemlyére töltve, a hust eltette. Négy nap pedig főzött darát tejben, azzal élt, meg kávéval, de nem pazalt úgy, mint Teréz. Boriska néne a már kifőtt kávé alját megszáritotta, papirosba tette, azután vasárnaponkint tiszta kendőbe kötötte, a három darab eltett főtt hussal, el szokta vinni Kláríka gyerekeinek. Ezeknek a te fiáidnak jó fogaik vannak, megrághatják ezt a hust, ezt a kávé-t még kifőzheted nekik, gyerekeknek úgy is méreg az erős kávé, tanítgatta gazdálkodni Kláríkat Boriska nénje. Kláríka megköszönte szépen, hanem aztán persze, hogy a kutyáknak, meg a szemétre dobta az egész hozományt, mihelyt Boriska hátat fordított. Szemébe nem merete mutatni nemtetszését, Boriskától tízezer forint örökséget reménylett. Pedig híjába, elvult az már testálva a barátoknak.

Nyolczszáz harminczegyben jött a Kolera, az emberek el nem tudták gondolni, honnan? levegőből, vízből vagy a földből? gyanus volt minden, féltünk a szomszédtól, féltünk a távolból jövőtől. Kordont huztak a helységek, városok körül, hogy be ne találjon a pusztító dögvész. Hasztalan, mindenhol ott volt.

Városunkban is kidobolták, hogy mindenki szeressen magának és családjának élelmet, mert egy ideig — ki tudná meddig — nem lesz több hetivásár, nem bocsátják be a falukról jövőket. Boriska is tippegett nagy rémülten, ha már minden közlekedést elzárnak, neki is be kell vásárolni, vett hát fél font darát, meg másfél font lisztet.

Az óta nem láttam szegény jó öreget, alkalmasint elvitte még akkor a kholera. Jó szíviü és természetes eszü leány volt ifjabb korában, öregségére is megmaradt jó indulatunak, esakhogy végre a bohókássáig fukar lett.

Az ezernyolczszáz negyvennyolczadiki év sok tüzet és rombolást látott.

Elégett az a nagy templom is, melynek kriptájába Kerta Bálint tizenhét éves leányát az előtt sok évvel temették. Porrá égett a szép istenháza, beszakadt a sírbolt. A koporsókat ki kellett hordani.

Régiek voltak azok a koporsók mind, sok szét ment közülök a bolygatásban.

A hajdani szép Ida koporsója is felnyilt, és a hulla ott feküdt épen, mint mikor bele tették koporsójába.

A köznép bámult és szentnek hirdette az el nem rothadt testet, tódult a csudát látni.

Hozzá értök pedig egyszerűen mirenynyel mérgezett áldozatnak nyilatkoztatták.

Isztrikuez és Naszszalmieseszkul.

I. Mindennel meg volnék már elégedve. Rend van elég. Tudnak parancsolni az ujságíróknak, hogy ne nyugtalankodjanak; a fiakkereknek, hogy ne grombáskodjanak; a börziánereknek, hogy ne merjenek megijedni; a bulldogoknak, hogy ne harapjanak; csak még egyet tennének meg a hatóságok! ne engednék, hogy ezek az átkozott *patikáriusok* anynyiszor csináljanak *esőt* itt ebben a Bécsben.

N. Hogyan csinálnák a patikáriusok az esőt Bécsben?

I. Hát nem látod? Valahányszor a patika ajtó előtt eljövünk, mindig nézik az emberek azt a furcsa üveg pálczát ott az ablakban, a mi teli van olyan ezüsttel, a mit már bizonyosan valami finánczminiszter tett folyóvá; aztán arról mondják, hogy no most magosan van, most lement; most szép idő lesz, most eső lesz. Azt csakugyan nem kellene a polgármesternek megengedni, hogy egyes ember tetszése szerint így szekirozhassa a publikumot.

N. Te! Én indítványt teszek, hogy az ilyen *eső-csináló gépeket* tiltsák be.

I. Jó lesz.

A sír felett.

Rózsás ligetnek árnyas alkonyában
Hol újon hányott sírdomb domborul,
Szép úrinő könnyez sívár bujában
Ajkára sóhaj s jajgó szó nyomúl :

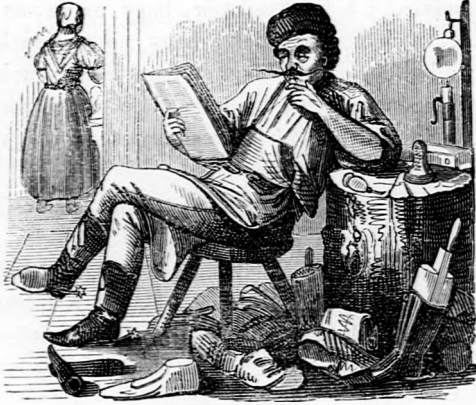
„Halál te zsarnok, vérszopó, kegyetlen
Ki nem tudod, hogy mi az irgalom,
Miért ragadtad el kit úgy szerettem,
S ki egyedül volt édes vigaszom ;

„Ki leghivebb volt hozzám e világon,
Szümről miért kellett letépned őt?
Szívem szerelmét, kedvesem, barátom,
Miért vedél el, ily idő előtt ?

„Szívemre vigaszt oh! én hol találok?
A mely miatta kinnal vajudik,
Ah érzem én is, kora sírba szállok,
Nem élem őt túl, őt, a hü . . . *pumit!* . . .

Rózsás ligetnek árnyas alkonyában,
Hol újon hányott sírdomb domborul,
Szép úrinő jajgat sívár bujában,
Leomló könnye a halomra hull.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.



ORÁCULUM.
Cserebogár, sárga cserebogár!
Most kértem már, mikor lesz az a nyár?

— Furcsa egy esztendő volt ez az idei! Csak négy hónapunk volt olyan, a melyben *nem fagyott*, s azok közül az egyik *November*.

— Tehát „*majd talán a nyáron!*“ (De hátha a jövő esztendő is olyan lesz, mint a mostani, akkor aztán azt mondhatják: „*hiszen az idén nem volt nyár!*“).

— A németek nagyon haragusznaak, egyáltalában az egész Müllerféle gyilkossági processusért. Azt mondják: hogy azt az angolok csak azért sütötték nyélbe, hogy a német nemzetet bosszút álljanak, a dánokon ejtett kudarczért. Azt mondják: meg voltak vesztegetve a tanúk, hogy valljanak Müller ellen; meg volt vesztegetve az esküdtszék, hogy találja bűnösnek; meg volt vesztegetve a gyóntató pap, hogy mondja azt, hogy Müller elismerte végperczében a gyilkosságot; meg volt vesztegetve Müller, hogy gyilkosnak vallja magát; — sőt meg volt vesztegetve Briggs, hogy hazudja azt, hogy *ő meg van ölve*.

— Furcsa constellatiók! Egy europai fővárosban az iskolában arra tanítják a gyerekeket, hogy erre a kérdésre: ki volt Luther? azt kell felelni: „Lump volt!“ Amerikában pedig, Luthernek egy elszegényült utódát felfedezvén, a yankeek csupa merő őse iránti tiszteletből megtették — tábori papnak; pedig különben timár mester volt a jámbor.

— Mint nevezetes unicum a börzék történetében méltán krónikába tehető, hogy a dessauai kreditakciák e napokban a berlini börzén. I. olvasd „egy“-en

alul jegyeztettek be. Tehát a kinek *száz forintos* akciója van névértékben, az valósággal csak 99-et kap — *de krajczárt*.

Furcsa deductió.

— Nézd csak schaczikám, már itt a téli saison, sült gesztenyét kezdenek árulni a szegleten. Végy nekem kérlek

— Sült gesztenyét?

— Nem; hanem egy új módi *szótánkanót*, azt fogják viselni ebben a szezonban.

Műfordítási remek.

„Die Abgeordneten waren alle zur Soiree *geladen*.“

„A követek mind meg voltak *töltve* az estélyen.“

Prókatori stylus.

— Te! Micsoda sok kocsis ment ezen?

— Lakodalom.

— Ki házasodott?

— Brixner József *contra* Klump Amália.

Huszár-tempó.

Kegyetlenül lövöldözték tizenkét fontosokkal az X-i ütközetben a huszárokat; azok pedig állták a tüzet már vagy két óra óta.

Az ezredes észreveszi egyszer, hogy egy fiatal újoncz nagyon ingadozik a lován; rákiált:

— Tán meg vagy sebestülve? Pista!

— Nem-a, kérem alássan; válaszol a legény; hanem nagyon meguntam magamat ez alatt a hiábavaló lövöldözés alatt, aztán *elszunnyadtam* a lovamon egy kicsit.

Régi kérdésre új felelet.

— Miben különbözik az iszákos ember az állattól, mely csak akkor iszik, ha szomjas?

— Abban, hogy amannak még meg is kell fizetni az ital árát.

Jelentés a pesti börzéről.

Telegramm! *Egy neme a papirosnak rög-tön igen magasra felment!*

Kérdés. Melyik?

Válasz. A *házfödél-papiros*. A Suhr Circusát *papirossal zsindelezik!*

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldák.